

tingets Agtelse i Befolkningen. Det behøves unægtelig, og jeg tror, det vil ske. I alt Fald skal man fra den Side, jeg tilhører, aldrig lade det mangle paa Bestræbelser i den Retning, og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at den højt-ærede Regering og dens Parti ogsaa vil føre Forhandlingen paa samme Maade.

En ny Regering kan jo altid regne paa en vis Kredit, i alt Fald paa en Respit for kortere eller længere Tid. Denne Respit faar den rent stemningsvis. Man siger: Herre Gud, det er et nyt Sæt af Mænd, de have endnu intet gjort, i alt Fald ikke som Regering, lad os se, hvad de kunne udrette, det vilde være Synd ikke at give dem Lejlighed. Men denne stemningsmæssige Respit, som enhver Regering har, er ikke at lide paa. Stemninger slaa saa overordentlig hurtigt om, og det er meget muligt, at der ikke gaar ret mange Uger, før vrede Folk, som føle sig skuffede paa dette eller hint Punkt, begynde at raabe: Gud bevares, de ere jo ikke en Smule bedre end de andre — væk med dem! Se, paa den Art Respit sidder en Regering daarligt. Jeg vil haabe, denne Regering vil komme til at sidde paa en noget tryggere Grund, en tryggere Følelse hos de Partier, der staa som dens Modstandere her i Salen, nemlig den, at det er i alle Parters Interesse, ikke mindst i vor Interesse, som nylig have været i Regeringen, at vi give de Herrer en passende Tid til at vise, hvad de formaa, en virkelig politisk Prøvetid. Det vil, som jeg allerede har udviklet, være i høj Grad ikke alene i den politiske Pædagogiks Interesse, om jeg maa bruge det Udtryk, men ogsaa i det offentlige Livs Sundheds Interesse. Ethvert nyt Sæt af Mænd fører nye Indsatsler ind i det offentlige Liv, har deres, som de ville, og deres, som de maaske kunne bedre end de, der tidligere sad der. Men jager man dem derfra, inden de have haft Lejlighed til virkelig at vise, hvad de formaa, saa narrer man det offentlige Liv for den Indsats, og saa narrer man ogsaa de vedkommende for den Belæring, som de kunne høste af eventuelt at se deres Bestræbelser strande.

Jeg vil tilføje, at jeg ønsker, at de Herrer maa faa Held til at gennemføre dem af deres Bestræbelser, der gaa i Linie med, hvad jeg vil kalde de almindelige Venstrekrav, som ogsaa de tre tidligere Regeringsgrupper have rejst og søgt at gennemføre, saa vidt det var dem muligt, og jeg vil tilføje, at det skulde særlig glæde mig, hvis de som Frugt af deres

Regeringsarbejde kunde udvise et saadant Maal af Fremskridt, en saadan Række betydningsfulde, dybt indgribende Reforme, som Perioden fra 1901 til nu kan fremvise, og som den ikke mindst fremviser efter det Skellets Aar 1905. Det vil glæde mig, om de ere i Stand til det.

Men, som sagt, det er ikke vor Agt at benytte den første givne Lejlighed — og Lejligheder kunne jo altid frembyde sig — til at løbe sammen med Partier udenfor Venstre for at søge at styrte de Herrer fra de Pladser, de nu indtage. Det ville vi ikke paa nogen Maade gøre. Naturligvis kan man aldrig i det politiske Liv tilsige nogen en absolut treuga dei, som man kaldte det i Middelalderen, en absolut Guds Fred; det kan man kun gøre paa visse Betingelser. Men jeg vil haabe, at den Tid, der undes den høje Regering, kan blive lang, og at den kan blive det derved, at de Betingelser, der nødvendigvis maa stilles derfor, blive opfyldte. Det er da i hvert Tilfælde min Mening, og jeg tror, jeg tør sige, det er alle de tre hidtidige Regeringsgruppers Mening at give denne Regering en rimelig Prøvetid, at give den, hvad Englænderne kalde „a fair trial“. Naturligvis kan det, som jeg nys nævned, ikke ske paa alle mulige Vilkaar; men det er vort Haab, at Regeringens Politik vil blive en saadan, at det kan blive os muligt. Jeg tror, det i Virkeligheden vil være i vort offentlige Livs Interesse, at det sker.

Rørdam: Jeg skal begynde med at henvende nogle Bemærkninger til den sidste ærede Taler (N. Neergaard). Det ærede Medlem forsøgte paa at forsvare sin Stilling som Konseilspræsident og Finansminister, forsøgte at føre et Forsvar for den finansielle Side af sin Politik og sin Administration. Der er ikke noget at sige til, at det ærede Medlem forsøger at forsvare sig paa bedste Maade; men jeg tror alligevel, der er forskellige Punkter, hvor der kan rettes en meget god Kritik mod, hvad det ærede Medlem fremsatte.

Det ærede Medlem undskyldte sig f. Eks. for, at han havde ansat det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) som Hypotekbankdirektør, med at sige, at dette ærede Medlem havde de Kvalifikationer, som gjorde ham egnet dertil. Jeg skal i den Anledning oplyse om, hvad det ærede Medlem i sin Tid som Finansminister udtalte om denne Stilling — jeg beder det ærede Medlem fra Nørresundby undskyldte; det er ikke noget personligt